

vypočítala dovozné podle ložné plochy vozů. Nesprávné údaje nákladního listu nemohly mít za následek nesprávný předpis dovozného a újmu dráhy. K vybrání přírážky ve výši dvojnásobné újmy na dovozném nebylo pro nedostatek příčinné souvislosti nesprávných údajů odsílatelových s vypočítáním dovozného právního základu. Nárok žalobců na vrácení vybrané přírážky, pokud převyšuje 3 Kč, jest oprávněn.

Čís. 9043.

Výklad spolkových stanov.

Účinnost vyloučení člena svazovým výborem není odložena do doby, kdy rozhodne svazový sjezd o jeho odvolání.

Místní skupina spolku nesmí svými orgány vyvinovati činnost, která by byla v přímém rozporu s ustanovením svazových stanov.

Výbor místní skupiny jest povinen, by svazovému výboru vyúčtoval každého měsíce příjmy a výlohy.

(Rozh. ze dne 15. června 1929, Rv I 1913/28.)

Vyloučení členové představenstva Ústředního svazu podali proti vyloučení, na němž se usneslo představenstvo, stížnost ke stížnostní komisi (§ 5 stanov Ústředního svazu § 22 stanov místní skupiny v Ž. a § 17 doplňků stanov), která je však zamítla, takže se usnesení o vyloučení stalo pravoplatným (§ 17 bod 4 doplňků stanov). Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Ústřední svaz na vyloučených členech představenstva (členech výboru místní skupiny v Ž.) vydání vkladní knížky nebo zaplacení 4127 Kč 60 h, jakožto jmění místní skupiny Ž. žalujícího svazu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Neoprávněnou jest výtka nesprávného právního posouzení věci v tom směru, že první soud v rozporu s ustanovením spolkového zákona uznává, že jsou činovníci spolku právi za škody vzniklé jednomyšlným, podle mínění žalující strany nezákonným usnesením schůze místní skupiny žalujícího Ústředního svazu v Ž. ohledně dispozice s částkou tvořící předmět žaloby, v době, kdy ještě trvala. Není sporu o tom, že místní skupina v Ž. byla usnesením svazové správy ze dne 26. dubna 1926 rozpuštěna, následkem čehož podle § 15 stanov místní skupiny připadá veškeré její jmění žalujícímu Ústřednímu svazu. Tímto jměním v čase rozpuštění skupiny v Ž. bylo, jak nyní v odvolacím řízení žalovanou stranou přiznáno, 4127 Kč 50 h, které byly uloženy na vkladní knížku »Stavebního a bytového družstva v Ž.«, znějící na jméno Bohumil L. po rozpuštění skupiny v Ž. Podle § 10 stanov místní skupiny má správní výbor povinnost vyřizovati svědomitě veškeré záležitosti, súčtovat každého měsíce přesně všechny příjmy a výlohy, a podávati zprávu o všech důležitějších případech. Jestliže správní výbor místní skupiny v Ž., k němuž nesporně náleželi všichni žalovaní, dopustil, by v době, kdy místní skupina byla ještě po právu, předmětem jednání a usnášení byl návrh, kýmkoliv podaný, by se jměním skupiny bylo dis-

ponováno, a jestliže na základě tohoto usnesení o jmění tom proti ustanovení § 15 stanov také skutečně opatření učinili, jednali členové výboru místní skupiny v Ž. proti výslovnému ustanovení stanov, porušili tím závazek (§ 5 stanov a § 12 bod 4 doplňku stanov) členstvím svazu a přijetím správních funkcí převzatý, a jsou tudíž právi ze škody tímto zaviněním Ústřednímu svazu způsobené (§ 1295 obč. zák.). Této povinnosti nejsou žalovaní sprostěni tím, že rozpuštěním přestala místní skupina po právu trvati, nýbrž jsou i nadále, a to, poněvadž podíl jednotlivého z nich na škodě nelze určit, zavázáni za škodu zaviněním svým způsobenou, rukou společnou a nedílnou (§ 1302 obč. zák.) Žaloba domáhá se zaplacení uvedeného peníze buď v hotovosti neb odevzdáním vkladní knížky na týž peníz znějící a tato povinnost postihuje všechny žalované solidárně, a nelze proto přiznati oprávnění výtce neúplnosti řízení, žalovanými uplatňované, a odůvodňované tím, že první soud nezjistil, kde a v čí držení jest vkladní knížka, na niž zažalovaný peníz byl uložen. Bezdůvodně vytýká žalovaná strana předčasnost žaloby, kterou odůvodňuje tím, že by se žalující strana měla dříve domáhati na žalovaných vyúčtování. Žalující strana domáhá se zaplacení přímo určitého peníze jakožto jmění bývalé místní skupiny v Ž., a není zákonného důvodu, proč by měla dříve požadovati od žalovaných vyúčtování, nanejmeně ano tu nejde o vzájemné súčtování mezi stranami. Ostatně stala se tato námitka bezpředmětnou tím, že strana žalovaná v řízení odvolacím přiznala, že jmění bývalé místní skupiny v Ž. v době jejího rozpuštění činilo zažalovaný peníz.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé, namítajíce nedostatek aktivní legitimace na straně žalobců, uvádějí, že tak zvané doplňky stanov (příl. XV a B) nejsou součástí stanov, nebyvše úředně schváleny (§§ 7 a 10 zákona ze dne 15. prosince 1867, čís. 134 ř. zák.), a že proto platí jen § 5 stanov svazu a § 12 stanov místní skupiny v Ž., podle nichž vyloučený člen má právo odvolati se z výroku svazového výboru k svazovému sjezdu, a kteréž neznají tak zvanou stížnostní komisi, která podle § 17 doplňku stanov z roku 1925 by měla rozhodovati pravoplatně o odvolání členů vyloučených svazovým výborem. Avšak otázkou, zda ony doplňky nejsou platné proto, že, jsouce změnou stanov, nebyly úředně schváleny, netřeba se obírat, ježto ani při správnosti názoru, že tyto doplňky ve svém § 17 nejsou platné a pro členy závazné, nelze nic dovoditi ve prospěch dovolatelů. Není totiž nikde ve stanovách řečeno, že odvolání vyloučených členů má odkladací účinek, a, což jest hlavní, není ve stanovách udána lhůta, do kdy se má podati odvolání, a dokonce není v nich ani řečeno, že odvolání má se pod ztrátou opravného prostředku vznésti aspoň ku nejbližšímu sjezdu svazovému. Kdyby se tedy stanovy vyložily tak, že účinnost vyloučení člena svazovým výborem jest odložena až do doby, kdy svazový sjezd rozhodne o odvolání, a kdyby člen,

který byl vyloučen pro poškozování zájmů svazu směl vykonávat aspoň do nejbližšího svazového sjezdu, kteréž mezičasy může trvati skoro dva roky, členská práva a, byl-li funkcionářem, i tuto svou funkci, byla by celá instituce vylučování členů přivedena v niveč. Nelze proto přiznati odvolání vyloučených členů odkládacího účinku a za platnosti tohoto názoru stačí pro tento spor, že usnesením svazového výboru byli určiti členové svazu zbaveni svazového členství, čímž zároveň přestali býti členy svazového výboru. Jednal-li pak na dále tento výbor bez účasti vyloučených členů a usnesl se na tom, by byl veden tento spor, a ne-
tvrdí-li dovolatelé, že vyloučení členové podali odvolání k svazovému sjezdu, nelze namítati, že tento spor byl zahájen, aniž se na tom usnesl orgán, oprávněný k jednání jménem žalujícího svazu. Dovolatelé dále poukazují k tomu, že prý se podrobili jako orgán místní skupiny jejím usnesením, pročť prý nemůže býti podle § 1295 obč. zák. řeči o porušení jich povinností. Ale ani tím není dovolatelům pomoheno, ježto místní skupina jest odbočkou ústředního svazu. Již soud prvé stolice uvedl vystižně, jaký jest podle stanov účel místní skupiny a že místní skupina nesmí svými orgány vyvinovati činnost, která by byla v přímém rozporu s ustanoveními svazových stanov. Oba soudy nižších stolic správně do-
vodily, v čem záleží činnost, kterou dovolatelé porušili své povinnosti, uložené jim zejména v §§ 10 a 15 stanov místní skupiny. V § 10 ukládá se správnímu výboru místní skupiny, by zúčtoval každého měsíce příjmy a vydání a podával zprávu o všech důležitých případech. Jest sice pravda, že není v tomto § výslovně řečeno, komu se mají vyúčtovati příjmy a vydání a komu se má podávati zpráva. Že však § 10 upravuje poměr správního výboru místní skupiny k svazové správě, zejména k svazovému výboru, patrně jest nejen z doslovu § 9 stanov místní skupiny, kdež se správní výbor místní skupiny označuje za sprostředkovatele styků místní skupiny se svazovou správou, nýbrž i z § 11 stanov místní skupiny. Tento § zná pouze výroční schůzi členstva, povolanou k úko-
lům v 1 a 2 odstavci tohoto § uvedeným a pak občasně schůze členské, na kterých se má jen rokovati o věcech skupiny a usnášeti o věcech, pokud nejsou ryze místního rázu, jen v ten způsob, že se uloží správnímu výboru, by přednesl návrhy svazové správě. Není tu tedy orgánu místní skupiny, který by tak pravidelně fungoval, by mu mohly býti kaž-
dého měsíce vyúčtovávány příjmy a vydání a podávány zmíněné zprávy. Proto ze souvislosti §§ 9, 10 a 11 stanov místní skupiny plyne, že § 10 jest vykládati tak, že výbor skupiny jest povinen, by svazovému výboru vyúčtoval každého měsíce příjmy a výlohy. Tak tomu rozuměli i žalo-
vaní, když dopisem ze dne 17. ledna 1926 sdělovali předsedovi ústředního svazu usnesení výboru místní skupiny o tom, že »zadrží příspěvky svazu po dobu, pokud občan T. atd.« Vzhledem k obsahu tohoto dopisu nemůže býti pochyby o tom, že žalovaní to jsou, kteří svým hlasem ve výboru místní skupiny porušili závazky jim stanovami místní skupiny uložené, zadrževše příspěvky a neodvedše ústřednímu svazu jmění sku-
piny, když byla rozpuštěna a když tím přestala jejich činnost a naopak bylo podle § 15 stanov místní skupiny její jmění odvésti Ústřednímu

svazu. Nelze proto mluvit o nedostatku pasivní legitimace na straně žalovaných. I v tom jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že nejde jen o vrácení vkladní knížky, nýbrž, jak ze znění žalobní prosby patrné, alternativně o zaplacení 4.127 Kč 50 h s přísl. aneb o vydání této knížky, na niž byl tento peníz uložen. Za tohoto stavu věci jest lhostejno, kdo má knížku v držení, jak zevrubně dovozeno jest v napadeném rozsudku. Dovolatelé vytýkají, že odvolací soud přisoudil zažalovaný nárok z důvodu náhrady škody, ač prý žalobce opíral žalobu jen o povinnost k vydání. Ale otázkou tou netřeba se obírat, ježto žalovaní jsou již podle stanov povinni k zažalovanému plnění.

Čís. 9044.

Na základě exekučního titulu proti komanditní společnosti nelze povolit exekuci proti komanditistovi, třebas byla komanditní společnost změněna ve veřejnou obchodní společnost, k níž přistoupil dosavadní komanditista jako osobně ručící společník.

(Rozh. ze dne 15. června 1929, R II 183/29.)

Soud první stolice povolil na základě exekučních titulů, znějících proti firmě František Š. a spol., komanditní společnost, exekuci proti firmě František Š. a spol., proti komplementáři Františku Š-ovi a proti komanditistovi Stanislavu M-ovi. Rekursní soud nevyhověl rekursu Františka Š-a, k rekursu Stanislava M-a zamítl exekuční návrh, pokud směřoval proti němu. Důvody: Rozsudky, tvořící exekuční titul, byly vyneseny proti firmě František Š. a spol. komanditní společnosti. Podle výpisu z obchodního rejstříku byl jen František Š. společníkem osobně ručícím, kdežto Stanislav M. byl jen komanditistou. Podle exekučního titulu vydaného proti komanditní společnosti může býti exekuce povolena přímo jen na jmění společníků osobně ručících; povolení exekuce proti komanditistovi takovýto exekuční titul neumožňuje. Podle výpisu z obchodního rejstříku byla sice řečená komanditní společnost zrušena přeměnou ve veřejnou společnost Š. a M., k níž přistoupil dosavadní komanditista Stanislav M. jako osobně ručící společník. Stane-li se komanditista veřejným společníkem, nevstupuje tím do trvající společnosti, nýbrž jde o zrušení komanditní společnosti a založení nové veřejné obchodní společnosti, při čemž arcíť není třeba předcházející likvidace dřívější společnosti, poněvadž nová společnost přejímá obchod dřívější společnosti. Zda na novou společnost přecházejí dluhy staré společnosti, jest posuzovati podle zásad občanského práva. V úvahu přichází ustanovení § 1409 obč. zák., podle něhož přejímatel obchodu ručí věřitelům za dluhy jen, když o nich při odevzdání věděl nebo věděti musel. Že tomu tak bylo u společníka Stanislava M-a, nelze uznati za prokázané podle § 9 ex. ř. pouhým výpisem z obchodního rejstříku. Povolení exekuce jest proto odůvodněné proti firmě František Š. a spol. a proti Františku Š-ovi, jako osobně ručícímu společníku, kdežto proti Stanislavu M-ovi exekuci povolit nelze.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu,